

Teruggeworpen op de keukentafel

VORIG JAAR NOVEMBER SLOEG DE CRISIS BIJ HET JOURNALISTENSTEL CONNY VAN DEN BOR EN ANGELO VAN LEEMPUT TOE. 'WE VERLOREN BEIDEN ONZE VASTE BAAN IN DE JOURNALISTIEK. HADDEN WE OOK MAAR NIET ALLEBEI BIJ DE WERELDOMROEP MOETEN GAAN WERKEN.'

tekst CONNY VAN DEN BOR EN ANGELO VAN LEEMPUT beeld MAAIKE PUTMAN

Regel 1

voor alle journalistenstelletjes: je moet nooit op dezelfde plek werken als je partner, al was het maar om te voorkomen dat je 's avonds bij het eten moet uitleggen waarom je zo stond te grinniken met die aanstellerige stagiair bij de koffieautomaat. En om de financiële risico's te spreiden natuurlijk.

Maar ja, wat doe je als je allebei je draai hebt gevonden in een voor het grootste deel plezierige baan, met voor het merendeel plezierige collega's? Dan blijf je zitten waar je zit. En dus was de één - ik, Conny - uiteindelijk presenterator van het radioprogramma Wereldnet en was de ander - ik, Angelo - redactiecoördinator van een club multiculturele en -mediale journalisten. Superbanen. Totdat ons werk door het vermaldijde kabinet Rutte-I werd gekenschetst als 'waardevol, maar niet waardevol genoeg om publiek te financieren' en er met een dikke rode bezuinigingsstreep een eind kwam

aan ons feestje en dat van ruim 250 collega's (ik, Angelo, schreef er al eerder over in Villamedia magazine; in juli 2011 en mei 2012).

Na 34 afscheidsborrels werd het tijd om eens flink bij de pakken neer te gaan zitten.

Nee wacht. Zo ging het niet. Eerst gingen we onze zegeningen tellen én de centen van onze ontslagvergoeding. Want - het mag best een keer gezegd - mede dankzij de club waar dit blad het ledenorgaan van is, werd er een alleszins acceptabel sociaal plan bereikt dat ons zomaar een berg geld 'opleverde'. Gelukkig

'We schreven - net als jullie allemaal - op de banen op Villamedia.nl'

hield onze directeur met zijn gouden handdruk van een bescheiden acht ton de 'gewone' medewerkers, die ook vaak met vele tienduizenden euro's het pand verlieten, een beetje uit de spotlights van de kwaadwillende media.

De ontslagpremie betekende voor ons dat wij het - ondanks huis, hypotheek, twee tienerkinderen en meerdere krantenabonnementen - toch al snel twee jaar zouden moeten kunnen uitzingen. Weliswaar met wat dagbladen minder en een goedkopere zorgverzekering, maar toch. Bovendien hadden we dubbel geluk, zo werd ons van alle kanten verzekerd, want we waren 'net op tijd ontslagen'. Niet alleen qua 'vorstelijk sociaal plan', maar ook vanwege de ruime WW-periode. 'Dat wordt er echt niet meer beter op', werd links en rechts benadrukt. We voelden ons mazzelaars. We gingen met onze vertrekpremie voor een paar duizend euro in zee met een stamrechtboer die